

**DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG VAN HET ARRONDISSEMENT KORTRIJK,
PROVINCIE WEST-VLAANDEREN, DERDE KAMER MET EEN RECHTER,
RECHTSPREKEND IN BURGERLIJKE ZAKEN.**

In de zaak 08/2444/A (a7z)

— — in zijn hoedanigheid van Gewestelijk
Stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd voor de Provincie
bij het intern verzelfstandigd agentschap zonder
rechtspersoonlijkheid Inspectie RWO,

- met kantoor te
- woonst kiezende ten kantore van meester
hierna vermeld,
- EISER -
- vertegenwoordigd door en pleitend meester loco
meester beiden advocaat te

tegen :

- geboren te aannemer.
op
- wonende te
- VERWEERDER -
- vertegenwoordigd door en pleitend meester loco
meester beiden advocaat te

Gelet op de artikelen 2 en volgende van de taalwet van 15 juni 1935.

Gelet op het tussenvonnis van deze rechtbank van 15 juni 2010 waarbij werd beslist de ingediende
herstelvordering voor advies voor te leggen aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

Gelet op het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid van 22 oktober
2010.

Gelet op de synthesebesluiten van eiser neergelegd ter griffie op 13 oktober 2011 waarbij hij
vordert dat:

1. verweerder zou worden veroordeeld tot staking van het strijdig gebruik en het herstel in de
oorspronkelijke staat van een perceel gelegen te hetgeen
kadastraal gekend onder hetgeen
impliceert:
 - het uitbreken van alle verhardingen;
 - het verwijderen van alle gestapelde bouwmaterialen (kasseien, balken, paletten, een
groen rood-wit gestreepte container, rode blokken, een verroest scheepswrak enz);
 - het verwijderen de ijzeren/aluminium poort;
 - het herstellen van het maaiveld met teelaarde;
 - het aanplanten van streekeigen beplanting (bv gewone es, schietwilg, zomereik, zwarte

els, grauwe wilg, hazelaar enz.) tijdens het eerstvolgend plantseizoen;

- het verwijderen van alle gesloopte materialen naar een daartoe geschikte en erkende stortplaats;

en dit binnen een termijn van 6 maanden, te rekenen vanaf de betekening van het tussen te komen vonnis, zulks onder verbeurte van een dwangsom van 175,00 euro per dag vertraging, zonder het toekennen van een bijkomende termijn ex artikel 1385 bis laatste lid Ger.W.;

2. aan eiser machtiging zou worden verleend om overeenkomstig artikel 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie ruimtelijke ordening (sinds 1 september 2009 : artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) ambtshalve over te gaan tot uitvoering van de hierboven beschreven herstelmaatregelen zo verweerder in gebreke zou blijven, en dit op zijn kosten;
3. voor recht zou worden gezegd dat het verbeurd zijn van de dwangsommen zal kunnen worden bewezen door alle middelen van recht en dat zij in ieder geval zal blijken uit de vaststellingen van de eerst daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarder;
4. verweerder zou worden veroordeeld tot de kosten van het geding;
5. voor recht zou worden gezegd dat er in huidige procedure geen van de partijen een rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd;
6. het vonnis uitvoerbaar bij voorraad zou worden verklaard niettegenstaande elk rechtsmiddel, zonder zekerheidsstelling;

Bij synthesebesluiten neergelegd op 15 december 2011 vordert verweerder dat:

1. de vordering van eiser zou worden afgewezen als onontvankelijk minstens ongegrond;
2. in ondergeschikte orde, bij tussenvonnis alvorens recht te doen een plaatsbezoek zou worden bevolen met aanwezigheid van de rechtbank en partijen;
3. in de meest ondergeschikte orde, de vordering van eiser zou worden afgewezen voor wat betreft:
 - het aanplanten van streekeigen beplanting;
 - de vordering tot het verwijderen van alle gesloopte materialen naar een daartoe geschikte en erkende stortplaats;
 - de koppeling van de veroordeling aan een dwangsom van 175,00 euro per dag;
4. eiser zou worden veroordeeld tot het betalen van de kosten van het geding, tot op heden aan de zijde van verweerder geraamd op 1.320,00 euro, rechtsplegingsvergoeding;
5. in uiterst ondergeschikte orde, de vordering van eiser tot het verkrijgen van een rechtsplegingsvergoeding zou worden afgewezen
6. de uitvoerbaarheid bij voorraad, gelet op het onherstelbaar karakter zou worden afgewezen.

De raadslieden van partijen hebben de zaak in openbare terechtzitting uiteengezet. Besluiten en stukken werden neergelegd.

De debatten werden gesloten.

I. Voorafgaandelijk

Wat het voorwerp van de vordering alsook het standpunt van partijen verwijst deze rechtbank naar haar uiteenzetting in haar tussenvonnis.

II. Beoordeling

II.1. Onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang

Op basis van het verslag van het plaatsbezoek afgelegd door eiser op 6 oktober 2011 blijkt dat huidige herstellvordering wel degelijk nog een belang heeft :

"In verband met voorliggend dossier kan ik u medelen dat door gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur-directeur op donderdag 6 oktober om 8:30 uur ter plaatse de volgende vaststellingen werden gedaan:

- *de twee gebouwen zijn inderdaad afgebroken*
- *de container en de werfkeet zijn inderdaad van het terrein verwijderd*
- *voor de rest ligt het terrein er grotendeels onveranderd bij sedert de vaststelling van 03/09/2010: over het terrein is nog verharding aanwezig (ook wegenis en steengeruis), er liggen steenbrokken gestapeld, ...*
- *recent werd er nog aarde gestort op hopen;*
- *het terrein is dus nog bijna integraal verhard, en wordt nog steeds gebruikt voor het stapelen en deponeren van grond en bouwmaterialen.*

Er is dus duidelijk vastgesteld dat het terrein nog helemaal niet in de oorspronkelijke staat werd hersteld en nog steeds gebruikt wordt als opslagplaats of depot voor grond en bouwmaterialen, wat uiteraard niet kan in natuurgebied.

Het proces-verbaal van vaststelling (met foto's) wordt u eerstdaags overgemaakt." (cfr. stuk 34 bundel eiser).

De foto's die verweerder zelf bijbrengt onder zijn stuk 12 laten de rechtbank niet toe vast te stellen dat de situatie volledig is geregulariseerd aangezien dit een gedeelte van het domein kan betreffen.

De vordering heeft nog wel degelijk een voorwerp.

II.2. Plaatsbezoek

Verweerder vordert een plaatsbezoek te

kadastraal gekend onder
Aangezien beide partijen voldoende

foto's van de situatie alsook vaststellingen voorleggen, acht de rechtbank het niet opportuun terzake een plaatsbezoek te organiseren.

II.3. Aangaande het gebrek aan een eensluidend advies vanwege de Hoge Raad van het Handhavingsbeleid en de onwettigheid van het verleende advies

De rechtbank heeft in haar tussenvonnis – dat in kracht van gewijsde is gegaan – reeds geoordeeld omtrent de toelaatbaarheid van de vordering ingevolge het niet voorliggen van een voorafgaand eensluidend advies van de Hoge Raad voor het herstelbeleid.

Volledigheidshalve merkt de rechtbank op dat het gaat om een advies verleend door de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid en dat de rechtbank daardoor niet is gebonden. Zoals de rechtbank reeds heeft geoordeeld in haar tussenvonnis, is er wel degelijk een wettelijke basis waarop de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid haar advies kan gronden met name artikel 7.7.3. VCRO. Anderzijds voorziet artikel 7.1.1. VCRO duidelijk in een overgangsbepaling waarbij de Hoge Raad de voor 31 december 2010 aanhangig gemaakte adviesaanvragen behandelt overeenkomstig de materiële en procedurele regelen die golden voorafgaand aan 1 september 2009.

Tenslotte wijst de rechtbank erop dat verweerder zelf in zijn synthesebesluiten van 23 februari 2010 verzoekt om de herstellvordering voor te leggen voor advies aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid en dat het dan ook weinig diligent voorkomt dat hij hiervan nu de wettigheid gaat betwisten. Het door verweerder aangehaalde hoorrecht voor de Hoge Raad van het

Handhavingsbeleid is relatief en werd in de wet niet als een absoluut hoorrecht in het procedure- en werkingsreglement van de Hoge Raad weerhouden.

De vordering van eiser is toelaatbaar.

II.4. Overschrijding van de redelijke termijn

Naar het oordeel van deze rechtbank is er geen sprake van het overschrijden van de redelijke termijn. Uit de stukken van het dossier blijkt dat eiser – door een anonieme klacht – kennis kreeg van de geïsoleerde werken op 28 augustus 2004 (cfr. stuk 1 bundel eiser). Er gebeurde een vaststelling door de politiezone op 20 oktober 2004. Op 25 oktober 2004 werd de staking van de werken bekrachtigd door de stedenbouwkundig inspecteur (cfr. stukken 3 en 4 bundel eiser). Aangezien verweerder op 4 november 2004 het verzoek richt aan eiser dat hij bereid is een einde te stellen aan de stedenbouwkundige overtreding, kan het eiser niet ten kwade gediind worden dat hij gediind heeft geoeft tot 27 april 2005 alvorens zijn herstellingsvordering bij het Parket van de Procureur des Konings in te dienen (cfr. stuk 6 bundel eiser). Bij dagvaarding van 2 december 2008 werd de zaak ingeleid bij de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk, zetelend in burgerlijke zaken en dit na een procedure tot het bekomen van een regulariserende stedenbouwkundige vergunning, die eveneens ongunstig werd geadviseerd.

De beoordeling van de redelijke termijn gebeurde daarenboven reeds door de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

Volledigheidshalve, en verwijzend naar de omstandige uiteenzetting van eiser in besluiten omtrent het arrest Hamer, kan de rechtbank zelfs bij een overschrijding van de redelijke termijn een herstelmaatregel bevelen.

II.5. De onredelijkheid van de gevorderde herstelmaatregel

Conform artikel 6.1.41 § 1 eerste lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is de meerwaarde de te vorderen herstelmaatregel, tenzij uit de elementen van het dossier blijkt dat de plaatselijke ordening hierdoor op kennelijke onredelijke wijze zou zijn geschaad

Op basis van de toelichting van het handhavende bestuur, alsook de weigeringsbeslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van 27 november 2006 waarbij de aanvraag tot regularisatie van de "vissershut" werd geweigerd en aangezien het gaat om een natuurgebied zou het opleggen van een meerwaarde, de plaatselijke ordening op onevenredige wijze schaden. Aansluitend bij het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid is deze rechtbank van oordeel dat de voorliggende herstelmaatregel met betrekking tot:

- het uitbreken van alle verhardingen;
- het verwijderen van alle gestapelde bouwmaterialen (kassies, balken, paletten, een groen rood-wit gestreepte container, rode blokken, een verroest scheepswrak enz);
- het verwijderen de ijzeren/aluminium poort;
- het herstellen van het maaiveld met teelaarde;
- het aanplanten van streekeigen beplanting (bv gewone es, schietwilg, zomereik, zwarte els, grauwe wilg, hazelaar enz.) tijdens het eerstvolgend plantseizoen;
- het verwijderen van alle gesloopte materialen naar een daartoe geschikte en erkende stortplaats;

strookt met artikel 6.1.41 § 1 eerste lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Op basis van het door eiser bijgebrachte navolgend proces-verbaal van vaststelling van 3 september 2010 en de aangehechte foto's blijkt dat (cfr. stuk 29 bundel eiser):

“Het eerste deel van het terrein tot aan de 2 constructies, halverwege het terrein, is nagenoeg integraal verhard. Op dit deel van het terrein is een open container geplaatst. Verspreid op het terrein zijn allerlei materialen aanwezig of gestort die verwijzen naar activiteiten in de (wegen) bouwsector (kasseien, steenslag, rioolbuizen, ... - zie foto's). Ook is een roestige sloep aanwezig, vermoedelijk om te gebruiken op achterliggende vijver. Via het gestorte materiaal bereikt men 2 constructies op het terrein. De verharding loopt tot aan deze constructies. De rechterconstructie van aan de straatzijde gezien, die als woning dienstig kan zijn, geeft een vervallen indruk. Nagenoeg alle ramen zijn stukgeslagen. De constructie is ook volledig leeg. De linkerconstructie vanaf de straatzijde gezien, heeft de vorm van een woon- of bureelcontainer. Binnenin bevindt zich een toeg en enkele materialen. Deze constructie geeft heden de indruk van een occasioneel gebruik. Er staat een gasfles naast. Tussen beide constructies en de vijver is een omvangrijk terras en verharding aangelegd. Langs de vijver bevinden zich enkele picknickbanken (zie foto's).”

Op 6 oktober 2011 is eiser opnieuw ter plaatse gegaan en heeft volgende vaststellingen gedaan in een navolgend proces-verbaal van vaststelling en foto's (cfr. stuk 43 bundel eiser):

“... ”

- de twee gebouwen inderdaad afgebroken zijn
- de container en de werfkeet inderdaad van het terrein verwijderd zijn
- voor de rest het terrein er grotendeels onveranderd bij ligt sedert de vaststelling van 03/09/2010: over het terrein is er nog verharding aanwezig (ook wegenis in steengruis), er liggen steenbrokken gestapeld en andere materialen die verwijzen naar activiteiten in de (wegen)bouwsector zoals steenslag, betonbuizen, folie en leidingen in kunststof, afscheidingsbakens in kunststof (New Jerseys), natuurstenen, ...
- er recent nog hopen aarde werden gestort
- het terrein dus nog bijna integraal is verhard, en nog steeds wordt gebruikt voor het stapelen en deponeren van grond en bouwmaterialen

Er is dus duidelijk vastgesteld dat het terrein nog helemaal niet in oorspronkelijke staat werd hersteld en nog steeds gebruikt wordt opslagplaats of depot voor grond en bouwmaterialen, wat uiteraard niet kan in natuurgebied.”

De foto's, bijgebracht door verweerder onder zijn stuk 10,11,12, zijn geen tegensprekelijke vaststellingen en kunnen niet als bewijs van een volledige sanering van het terrein worden weerhouden. Verweerder bewijst niet waar en wanneer deze foto's werden genomen.

De gevorderde herstelmaatregel is gegrond. Aangezien verweerder reeds voldoende tijd heeft gehad om de gevorderde maatregel uit te voeren, lijkt een dwangsom van 100,00 euro per dag vertraging, wanneer de werken niet zijn uitgevoerd zes maanden na betekening van het tussen te komen vonnis, billijk. De gevorderde hersteltermijn van zes maanden lijkt evenmin onredelijk nu verweerder toch aangeeft dat het volledige terrein reeds door hem werd gesaneerd.

II.6. Gevorderde rechtsplegingsvergoeding

Ingevolge het tussengekomen arrest van het Grondwettelijk Hof van 8 maart 2012, dienen geen van beide partijen te worden veroordeeld tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding.

Als in het ongelijk gestelde partij, dient verweerder wel in te staan voor de betaling van de overige kosten van het geding.

II.7. Uitvoerbaarheid bij voorraad

Eiser toont niet aan dat door de schorsende werking van eventueel verzet of hoger beroep zij nadeel

